

Clausen: Jeg tillader mig at foreslaa denne Sag henvist til Finansudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag af Clausen.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om forskellige Skatter og Afgifter paa Færøerne.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3705—24.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Th. Thomsen: Det foreliggende Lovforslag er formentlig et af de bethdningsfuldste af de færøiske Lovforslag, som ere komne frem paa Rigsdagen siden 1849. Forslaget gaar nemlig ud paa Ophævelse af 2 Slags Afgifter, som baade ere meget forældede og meget trykkende for den færøiske Befolkning, især for den fattigste Del af denne. Den ene af de Afgifter, som foreslaas ophævede, er den saakaldte Væsteafgift, der blev paabudt i Handelsloven af 21de Marts 1855, og hvorefter der skal svares 2 Kr. pr. Ton af ethvert Skibs Drægtighed, som kommer til Færøerne for at løse eller lade Varer. Afgiften hviler altsaa paa Skibet uden Hensyn til Ladningens Bestaafenhed og hviler saaledes meget trykkende paa det Materiale, som den fattige Mand beroppe skal have til sit Hus, nemlig Tømmer, og hviler ligeledes meget trykkende paa forskellige andre Varer, som Færingerne i Almindelighed og især Fisterne, der høre til den fattige Befolkning, have megen Brug for, navnlig Salt, som de skulle bruge til deres Klippfisk. Som et tredje Eksempel paa det trykkende ved Afgiften vil jeg nævne en Vare, der efterhaanden er bleven mere og mere almindelig beroppe, nemlig Kul. Denne Vare er bleven mere og mere nødvendig for den fattige, jordløse Befolkning. Det er nemlig saaledes mange Steder beroppe, at Torven, som i gamle Dage har været det vigtigste Brændselsmiddel, nu er begyndt at svinde stærkt ind, og efterhaanden som Forholdet bliver det, at den store Del af Befolkningen ikke besidder Jord, kan den ikke faa dette Brændselsmiddel, og det, der da ligger nærmest for den at bruge, er Kul. Den anden Afgift, som Lovforslaget gaar ud paa at ophæve, er Fiste-

tienden. Denne Afgift bestaar deri, at enhver, der driver Vaadefiskeri paa Færøerne, skal in natura svare hver tiende Fist i Afgift til Stat og Kirke. Men nu er Forholdet det, at man med Hensyn til den nærmere Ordning af Afgiftens Erløggelse er henvist til en gammel Bestemmelse i norste Lov, som er bleven forslaaet saaledes, at man tiender forskellig paa de forskellige Steder deroppe, saa at det er blevet mere og mere vilkaarligt med Erløggelsen af denne Afgift, der hviler meget trykkende paa den Del af Befolkningen, som er nødt til at søge sit Erhverv ved Vaadefiskeri og ikke er saa velhavende, at den kan sætte Penge i Skibe eller lægge sin Arbejdskraft til at drive Skibsfiskeri, men er henvist til at drive Vaadefiskeri. Skibsfiskeriet derimod er fritaget for denne Afgift, og den bestaaende Ordning gaar altsaa ud over den Del af Befolkningen, som er fattig, eller over de gamle og mindre kraftige, som ikke kunne anvendes til Skibsfiskeri, og som i det hele ere mindre bemidlede. Til Kompensation mod disse Afgifter er efter langvarig Forhandling med Lagtinget foreslaaet Erløggelse af en Afgift paa Indførsel af al Slags Vin, Brændevin, Spiritus og spirituose Drillevarer samt Ol. Angaaende Kompensationens Størrelse har den ærede Justitsminister forhandlet med Finans- og med Kultusministeriet, og man har i de to sidstnævnte Ministerier givet Samtykke til, at den Ordning kan finde Sted, som her er foreslaaet. Jeg tror derfor, at man nok kan slaa sig til Taals med, at Staten ikke lider noget Tab. I alt Fald er det min personlige Overbevisning, at der, hvis denne Ordning gaar igennem, i alt Fald med Tiden, snarere kan ventes en Fordel for Statskassen end et Tab, og under alle Omstændigheder vil jeg tillade mig at fremhæve, at denne Ordning er af stor Betydning for Færøerne. Det blev forleden Dag under Finanslovens 2den Behandling fremhævet, at Færøerne i de sidste Aar have faaet Støtte herfra, især til deres Skolevæsen. Det er sandt, og det er noget, som Færingerne ere meget taknemmelige for. Medens Færøerne før den tgl. Enehandel i 1856 blev ophævet, ydede et stort Bidrag til den danske Statskasse, har det i de senere Aar paa Grund af Tidernes Ugunst været dem umuligt, da de have været stillede saaledes, at deres Bedrift ikke kunde svare Regning. At det er blevet saaledes, er ikke deres egen Skyld, men Forholdenes Skyld, og Færingerne håabe, at det ikke decideret skal vedblive at være saaledes i Fremtiden. Færøerne ere jo et gammelt Amt i det danske